

Osrednja vprašanja

Nagrajevanje v gospodarskih organizacijah, nova delitev dohodka, ustanavljanje obratnih delavskih svetov in naloge organov upravljanja tako v podjetjih kot na ostalih področjih — to so bila osrednja vprašanja, o katerih so razpravljali delegati in gostje na zadnjem obecnem zboru občinskega sindikalnega sveta v Slov.

Konjicah. Pri tem so ugotovili, da se sindikalne organizacije v občini še niso v dovoljni meri vključile v dogajanje in reševanje raznovrstnih problemov, ki se dnevno pojavljajo. Zlasti pomembna je bila pri tem ugotovitev delegata iz Zreč, ki je dejal, da pri formiranju ekonomskih enot ter volitvah

njihovih organov ni toliko važno, če jih bomo izvolili v prvi ali drugi polovici junija, temveč da gre tu za vsebino njihovega dela. Obratne delavske svete bodo za sedaj izvolili le v Zrečah in v usnjarskem kombinatu »KONUS«, za kar so priprave že v teku.

Tudi o novi delitvi dohodka ter o gospodarjenju v podjetjih so precej govorili. Vendar pa je po mnenju nekaterih delegatov premalo samo to, če v podjetju razpravljajo, koliko bo podjetju več ostalo na osnovi novih predpisov, temveč bodo morali skrbeti tudi za zmanjšanje stroškov, boljše proizvodnjo, znižanje cen itd.

Po podatkih delavske univerze sindikalne organizacije niso storile dovolj za pripravo in izvedbo seminarjev, za katere je delavska univerza pripravila programe in predavatelje. To velja deloma za večja podjetja, od katerih so sicer nekatera obljubila, da bodo to opravila v letošnji jeseni, še mnogo bolj pa za mnoga manjša. V večini izmed njih organi upravljanja slabo delajo in so pod vplivom vodilnih ljudi. To se je pokazalo tudi na nekaterih letošnjih občnih zborih sindikalnih podružnic v teh podjetjih.

Delegat iz tovarne KOSTROJ je opozoril, da bodo morale tako sindikalne podružnice kot organi upravljanja v podjetjih polagati večjo pozornost zaščiti delavcev. Posebna komisija sindikalnega sveta, ki je lansko leto pregledala več podjetij v občini, je ugotovila mnoge, sicer manjše napake, ki pa kljub temu lahko povzročijo delovne nezgode.

Spomini na leta trpljenja

Pred dnevi je bila v Mozirju letna konferenca sekcije internirancev, ki deluje v okviru občinskega odbora Zveze borcev NOV. Na konferenci je bilo nad 40 bivših internirancev in več predstavnikov občinskih političnih organizacij. Ze poročilo o delu sekcije v preteklem obdobju kaže, da je bilo območje mozirске občine eno tistih, kjer je okupator že leta 1941 začel kruto ravnanje s prebivalstvom. V letih od 1941 do 1945 je bilo aretiranih in odpeljanih v razne zapore 246 ljudi, od tega največ v letih 1941 in 1942. V koncentracijska taborišča je okupator odvedel 133 ljudi, izseljenih pa je bilo 38 oseb.

Na konferenci so med drugim ugotovili, da je še vedno nekaj internirancev, izseljencev, vojnih ujetnikov in političnih zapornikov, ki niso vključeni v organizaciji Zveze borcev NOV. Vzrok za tako stanje je, ker nima sekcija dovolj povezave z osnovnimi organizacijami Zveze borcev. Da bi to popravili, so na konferenci sklenili, da bodo pri osnovnih organizacijah Zveze borcev ustanovili posebne komisije, ki bodo poleg vključevanja članov v organizacijo Zveze borcev skrbale tudi za zbiranje zgodovinskega materiala, čemur so doslej posvetili vse premalo pozornosti.

Sekciji je uspelo v preteklem letu zbrati podatke od vseh internirancev, izseljencev in zapornikov iz območja občine, nato pa so uredili potrebno evidenco članstva. Se vedno pa manjka evidenca o osebah, ki so umrle po raznih taboriščih, v internaciji in zaporih. Zato so na konferenci sklenili, da bodo to evidenco uredili še letos. Sekcija je pri reševanju številnih naših sodelovala z ostalimi političnimi organizacijami, predvsem pa z organizacijo

Zveze borcev. V letošnjem letu pomaga sekcija pri organizaciji obiska koncentracijskega taborišča Auschwitz, ki bo v juniju.

Na konferenci so med drugim sklenili, da bodo v okviru sekcije ustanovili poseben fond za regresiranje stroškov posameznikov za potovanja v bivša taborišča. S tem bodo dosegli, da bodo tudi finančno šibkejši tovariši in tovarišice lahko obiskali bivša taborišča, na katera jih vežejo mnogi bridki spomini.

Sekcija bo posvetila tudi posebno skrb razstavam iz NOV, ki bodo v Mozirju, Gornjem gradu in Sočavi v dneh od 26. maja do 3. junija letos.

Pred dnevi sta obhajala 50-letnico skupne življenjske poti Jerne in Marjeta Rezar iz Kozjega. Ko sta se pred 38 leti preselila s svojega rojstnega kraja Ljubec pri Celju v Kozje, si prav gotovo nista mislila, da bosta v tem hribovitom kraju dočkala ta svečani jubilej.

Kljub vsem težavam, ki srečajo človeka v življenju, kljub vihar-

jem, ki jih je preživel Kozjansko med drugo svetovno vojno, sta ostala vedra in nasmejana. Njuni trije otroci so nanju zelo ponosni in z željo pričakujejo v svojem prvem domu tudi biserne poroke!

Njihovim željam se pridružujemo tudi mi, jubilaroma, ki sta zvesta bralca našega lista, pa iskreno čestitamo!

Smrt v šolski klopi

V šentviški šoli je bilo veselo. V petem razredu so se smejali in si pripovedovali šale. Pred nekaj trenutki je zvonilo in vsak čas se bo pričel pouk. Ta dan je sploh bilo zelo živahno. Pri »slovenski uri« se je javila celo Koresova Slavica, ki je sicer bila bolni plava in skromna učenka, ter povedala pesmico.

»Glej, no,« se je nasmehnila tovarišica Tinika, »ti si pa bila prid-

so ga hitro priklicali, je prišel že zaman. Na šolo je legla mora in črna zastava je zavihrala iz pročelja zadnji torek v maju.

Koresova Slavica je bila doma na Grobelnem. Med petimi otroki delavčeve družine je bila najstarejša in je zdaj, ko je njena mama že precej časa v bolnišnici, sama vodila celotno gospodinjstvo. Letos 18. junija bi dopolnila petnajsto leto in zaključila osemletno

Na sliki prva v zadnji vrsti z leve je Slavica Kores

na! Lepo si se naučila. »Slavica jo je hvaležno pogledala in rahlo zardela. Tudi zdaj v odmoru je bila vesela. V klopi se je smejala in se večkrat naslonila na sošolko Jožico, kot je to dostikrat storila. Tudi topot je naredila tako in Jožica se je celo odmaknila. Sredi smeha pa je Slavica zdrsnila pod klop. Menili so, da je šala in so se kar naprej smejali. Prav takrat je vstopila tovarišica. Toda Slavica ni vstala. Otroci so osupnili in se razmaknili, tovarišica Tinika in snailka Vida, ki je prav takrat prihajala po hodniku, sta Slavico dvignili in ji skušali pomagati z umetnim dihanjem in močnejem po sencah. Vsa pomodela v obraz je v nekaj trenutkih izdihnila. Pomolči ni bilo več; rešili avto, ki

šolsko obveznost. Iz otroka se je razvijala v prikupno dekle, toda na pragu v samostojnejše življenje, ko si je nameravala že sama služiti kruh, ji je odpovedalo srce. Nikoli poprej ni imela posebnih napadov, vendar je zdravnik ugotovil, da je bilo njeno srce silno drobno. Dogodek je pretresel ves kraj. Pogreba se je udeležila velika množica ljudi in sošolcev, ki prizadevne Slavice ne bodo pozabili. Nenadoma je sedež v petem razredu prazen in zdi se, kot bi ščen smeh, ki je prav zadnji dan bil tako vesel in prisrčen.

Jubilej krvodajalske službe

Ob letošnjem praznovanju ob »Dnevu krvodajalcev« je ravnatelj Splošne bolnišnice v Celju priredil pred kratkim v predavalnici Splošne bolnišnice sprejem, namenjen onim, ki s svojo nesebično pomočjo pomagajo pri reševanju človeških življenj.

Poleg krvodajalcev iz vsega okraja, ki so oddali kri že preko dvajsetkrat, so se sprejema udeležili tudi zastopniki krvodajalskih komisij iz Zalca, Polzele, Hude jame in Trnovel pri Celju, predstavniki ljudske oblasti, političnih organizacij, RK in drugi.

Da je v 12 letih obstoja krvodajalstva viden in občuten tudi napredek kulturnega dviga človeštva, je nedvomno dokaz dejstvo, da ob kritičnih primerih krvodajalci priskočijo na pomoč tudi iz oddaljenih krajev. Zato se je tega sprejema udeležil tudi zastopnik krvodajalcev iz Maribora, ki je že večkrat v težavnih primerih rešil celjsko transfuzijsko postajo pred grozečo nevarnostjo.

Sef Trasfuzijske postaje dr. Strausova, je v uvodnem govoru poudarila, da pri krvodajalstvu ne pomeni dovolj le en sam človek, kajti potrebe so velike, zato posameznik situacije ne bi rešil. Željeno je, da se ta humana dejanja pri ljudeh podkrepijo in da v »ve-rigo« krvodajalcev zajamemo še več ljudi, ki bodo voljni priskočiti na pomoč.

Kakšne vrednosti je organizacija »krvodarovalstva« kot naj bi se v bodoče po predlogu dr. Debeljaka to imenovalo, so ugotovili prisotni po posameznih prikazanih primerih posameznikov, ki jim je le podarjena kri rešila življenje. Lep dokaz zato je bil tudi pacient, ki se je s svečanosti udeležil, saj je zanj darovalo kri kar 58 krvodajalcev.

Danica

Ali je to možno?

Tovariš urednik! Doma sem v Podsredi. Upokojen sem. Poleg redne pokojnine prejemam tudi bone.

Zaradi nujnih popravil hiše bi rabil okoli 30.000 dinarjev posojila. Glede posojila sem prosil za pojasnilo pri Komunalni banki v Celju, ki mi pa doslej še ni odgovorila. Zato prosim Vas za nasvet.

Rad bi namreč zamenjal bone za denar, manjkajoči znesek pa bi si sposodil pri ustreznem denarnem zavodu. Ali je to možno? Oprostite, da Vas nadlegujem. Vendar mi verjemite, da spričo tega, ker sem brez nog in nimam možnosti, da bi zadevo osebnostno rešil, tudi dejansko sam doma ne najdem izhoda.

P. A., Podsreda

Odgovor Komunalne banke

Na Vaše vprašanje, ki smo ga posredovali Komunalni banki, so takole odgovorili:

Dolgoročna posojila za dograditev in popravilo stanovanjskih hiš odobrava Stanovanjski sklad pristojne občine za svoje območje in to na podlagi razpisa, ki ga Stanovanjski sklad objavi v lokalnem časopisu. V razpisu so navedeni vsi pogoji, ki jih mora prosilec posojila izpolnjevati. Med ostalimi pogoji je tudi ta, da mora posojiljemalec pri najetu posojila dati soudeležbo v denarju ali pa v bonih.

Ko je posojilo odobreno, dostavi Stanovanjski sklad posojiljemalecu sklep o odobritvi, na osnovi katerega sklene pri banki pogodbo o odobrenem posojilu.

Po uredbi o izplačilu za povečano stanarino, ki je izšla v Uradnem listu FLRJ, št. 48/59, je določeno, da dobivajo osebe, ki so v stalnem delovnem razmerju, upokojenci in osebe, ki so le začasno izven delovnega razmerja, posebno povračilo za povečano stanarino. To povračilo dobijo v gotovini ali pa v bonih.

Tovariš urednik!

Sem zvesta naročnica »Celjskega tednika«. V njem najdem marsikaj zanimivega. Pred dnevi pa

sem doživela nekaj nenavadnega, zato mislim, da ne bi bilo napakno, če bi ta sestavek objavili.

Kaj porečete k temu?

Bilo je 23. maja ob dveh popoldne. Po opravih sem se mudila v Celju. Ker sem zamudila avtobus, sem se odločila za potovanje domov z vlakom, a sem imela smolo. Kupila sem vozovnico ter šla na peron. Do tod je še vse v redu. Ko sem pogledala kje je »Rogatčan«, sem videla, da še ni vagonov za Rogatec. Z drugimi potniki vred sem nekaj časa potrpežljivo čakala, kdaj bo vlak na mestu. Kmalu je res pripeljal pred postajo, toda namesto potniških vagonov so bili priklopljeni živinski. Nemalo smo bili vsi presenečeni, ko so nam sprevodniki zadirčno odgovarjali, da so vagoni že nared in da lahko kar vstopimo. Začuden smo se spogledali in čakali »odrešitve«, a vse zaman. Začeli so že prihajati delavci iz tovarn in malo pred odhodom vlaka so nejevoljni

začeli vstopati v živinske vagonne brez kletvice. Šlišala se je marsikatera kletvica, a sprevodniki so se samo nasmihali. Kaj sem hotela, vstopila sem še jaz; kaj mi sicer pomaga vozovnica, za katero sem dala več kot 200 din.

Mislil, da to ni povsem prav. Železničarji so se sicer izgovarjali da ni vagonov, a meni in še mnogim drugim ne gre tak način vožnje v račun. In mislim, da imamo prav! Silno so se razburjali tudi delavci, ki plačujejo za vozovnico tudi po 6000 din ali več. Ves dan delajo nekateri stoje, zato so nekateri utrujeni posedli kar po tleh. Pomislite, je to sploh način? Saj smo vendar dovolj kulturni narod, da se kaj takega ne bi smelo dogajati, posebno sedaj, ko smo že v 20. stoletju. Kaj porečete k temu?

A. K.

Nesreča - ne vprašanje?

V zvezi s tem vprašanjem smo dobili od celjske železniške postaje naslednje pojasnilo:

Dne 23. maja ob 12. uri se je med postajama Poljčane—Ponikva iztiril tovorni vlak tako, da je bil ves promet prekinjen in so morali potniki na neugodnem mestu prestopati. Da smo lahko prepeljali potnike od popoldanskega vlaka 527 (15.5) iz Maribora proti Ljubljani, smo morali uporabiti garnituro od rogaškega vlaka (5 potniških voz). Ta garnitura je peljala do neugodnega mesta, prevzela potnike iz mariborskega vlaka in peljala naprej proti Zidanemu mostu. Ker nismo imeli nobenega nadomestila za teh 5 voz, smo bili primorani, da smo mesto teh dodali rogaškemu vlaku 6 tovornih voz. V tako kratkem času tudi ni

bilo mogoče dobiti nadomestila iz Ljubljane, ker bi vozovi ne prispeji pravočasno. Postaja Zidani most pa tudi nima rezerve.

Pripominjam, da je bila ta dan garnitura rogaškega vlaka sestavljena iz 5 potniških voz in 6 tovornih voz. To je bil skrajni izhod v tem primeru, da smo lahko prepeljali delavce pravočasno domov. Tovorni vozovi za prevoz potnikov se pa pri nas že dolgo časa ne uporabljajo več, zgodi se pa to lahko ob sličnem nepredvidnem dogodku.

Glede obnašanja sprevodnikov pa ne izključujem možnosti, da ti niso postopali pravilno, vendar bi pripomnil, da so morali najbrž sprejeti precej pikrih opazk potnikov, čeprav niso bili nič krivi.

Sef postaje: Marij Gabrovšek

Po uredbi je možno uporabiti bone:

— ki so bili izdani v letu 1960 od 1. I. 1963 dalje;

— bone, ki so in bodo izdani v letu 1961 pa od 1. I. 1964 dalje.

Pred potekom rokov, to je pred 1. I. 1963 in 1. I. 1964, lahko porabijo bone uporabniki za naslednje namene:

— za udeležbo v stroških gradnje, dokončanja, dograditve in popravila stanovanjske hiše oziro-

ma stanovanja, če se omenjena dela opravljajo s posojili, ki jih je odobrila Stanovanjski sklad za gradnjo stanovanj;

— kot predplačila za pridobitev stanovanjske pravice;

— za odplačilo posojil, uporabljenih za gradnjo, dokončanje; dograditev ali popravilo stanovanjske hiše oziroma stanovanja;

— za plačevanje davka na dohodek od hiš — hišnina.

Komunalna banka Celje

Vaše vrtice

Nasvet za kadilce!!

Kako bi se odvil kajenja

Mnogokrat beremo različna mnenja o tem, kako se lahko odvadimo kajiti in kako za to ni potrebno nobenih zdravilnih zelišč, temveč le trdna volja. A kaj, če prav tega ni? Zato se mi zdi, da nasveti, ki temelje na trdni volji, kaj malo koristijo. Rad bi opozoril na lastno izkušnjo, ki sicer nima opravka s trdno voljo, a mi je vendar pomagala.

Nekaj pa je le treba še prej povedati. Kajenje je svojevrsten užitek, ki ga težko definiramo in ocenimo, a vendar je. Tudi kdor misli, da bo karkoli prihranil, se moti. Drugače pa je seveda, če se je kajenju treba odpovedati zaradi zdravja. Tedaj nekoga zadržuje recepta ni, iz mojih izkušenj pa je dober tale:

Eno pa vem, če se tako odvadiš kajenja, je človeku potrebna zares trdna volja, da si znova prižge cigareto.

J. P.

Voda k dobri in slabi kavi?

Tov. urednik! Pred dnevi sva z znanko stopili v gostišče »Kladivar«. Naročili sva turško kavo. Ko sva jo dobili, me je znanka vprašala, če vem, zakaj v celjskih gostiščih k kavi ne servirajo tudi vode, kot bi sicer morali, saj spada to k dobri postrežbi.

Odgovor ni bil težak, saj vsakdo ve, da k »slabi kavi« sodi tudi »slaba postrežba«.

Vendar pa mislim, da bi se to le dalo izboljšati, saj ni nikjer zapisano, da mora gost, ki v gostišču poje kosilo iti na turško kavo le v kavarno.

A. A.

Čitajte Celjski tednik

Lepa priložnost - a manj volje

Prebivalcem od Grobelnega do Smarij se je ponudila res lepa priložnost, ki je verjetno ne bo tako kmalu. Železniška direkcija je dovolila uporabljati spodnje plasti gramoza s stare trase proge za popravilo krajevnih cest.

To pa je le začetek zgodbe. Druga plat nam pokaže, da je bilo za to delo kaj malo rok, ki bi pomagale. Kljub temu, da so kmetijske zadrage pomagale s prevozi, mnogi prebivalci niso čutili dolžnosti, da bi pomagali pri polnjenju prikolic in pri urejanju cestišča. To je zelo slabo spričevalo za naše kraje. Saj je gotovo, da pripravljenost nekaj ljudi ne more izboljšati stanja. Končno pa se zastavlja tudi vprašanje, kako da ne-

kateri raje hodijo po blatu, kot da bi s kako prostovoljno delovno uro pomagali tudi sebi.

Se najbolje so to nalogo razumeli prebivalci vasi Predel, ki so gramoz vozili tudi z govejo živino na cestišče.

Razen tega je zanimivo tudi to, da si je vsak, ki ni maral pomagati, tudi našel nek primeren izgovor — četudi morda vreme. Enkrat je bilo lepo, tedaj je čakalo delo na polju — drugič je bilo slabše, no, tedaj pač ne bo dela! Ze znan star pregovor nam pravi, da si je izgovor lahko najti. Vendar so »izgovori« ob tako nujnem skupnem delu, ki bo koristilo vsem, dokaj neumestni.

L. M.

Vaščani iz vasi Predel med delom pri urejanju svoje ceste.